

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: V. Š., narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. MHMP 492098/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 3. 2020, č. j. MHMP 492098/2020, sp. zn. S-MHMP 1811363/2018 ODO-TAX (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

„napadené rozhodnutí“), jehož výrokem I. bylo částečně zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 vydané dne 10. 9. 2018 sp. zn. SZ P4/056419/18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a řízení ohledně určitých přestupků bylo částečně zastaveno, výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že výrok o uložení správního trestu pokuty nově zní: „Za spáchání přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích se V. Š., nar. X., adresa místa trvalého pobytu: X., podle § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích a v souladu s § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč, slovy dvacetpětisícikorunčeských.“, výrokem III. bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se ruší uložení trestu zákazu činnosti a výrokem IV. napadeného rozhodnutí bylo podle ust. § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán v bodě 1 vinným přestupkem podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se úmyslně dopustil dne 13. 4. 2018 v době kol. 23:20 hod. - 23:36 hod. jako řidič taxislužby vozidla tovární značky Ford Mondeo, státní poznávací značky X., když po cestujících za přepravu z výchozího místa ul. Pařížská x Staroměstské náměstí, Praha 1, k Music Clubu Madona v ul. Pod Děkanou v Praze 4, požadoval částku 770 Kč, kterou mu cestující navíc se spropitným ve výši 30 Kč uhradil, přestože maximální cena jízdného měla podle § 2 nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění nařízení č. 7/2013 Sb. hl. m. Prahy, činit 252 Kč, tedy porušil povinnost stanovenou v nařízení obce, dále v bodech 2 a 3 byl shledán vinným přestupky dle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě (ohledně kterých bylo ve výroku I. napadeného rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení o přestupku bylo v těchto věcech zastaveno, neboť odpovědnost za přestupky zanikla uplynutím promlčecí doby dne 10. 9. 2019). Za spáchání těchto přestupků byl žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložen správní trest, a to pokuta ve výši 30 000 Kč splatná do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a zákaz činnosti na dobu 18 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž správní trest zákazu činnosti byl výrokem III. napadeného rozhodnutí zrušen. Prvostupňovým rozhodnutím byla dále žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč rovněž do 30 dnů od nabytí právní moci.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že nemělo být zahájeno správní řízení s jeho osobou pouze jako s řidičem taxislužby, když dne 13. 4. 2018 byl žalobce kontrolován po přepravní službě jako fyzická osoba OSVČ, což vyplývá z protokolu o kontrole č. C/20180413/1/Ne, který byl žalobci jako dopravci následně zaslán k vyjádření, žalobce se k němu jako dopravce vyjádřil, jeho námitky byly dopisem ze dne 6. 6. 2018 zamítnuty. Následně žalobce obdržel oznámení o zahájení přestupkového řízení dne 12. 6. 2018. Měl za to, že jeho osoba byla rozdělena na dvě, a to OSVČ dopravce a dále žalobce jako řidiče, což považoval za rozporné s § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, které dle jeho názoru vyžaduje, aby se jednalo o podnikající fyzickou osobu, tento odstavec se týká případu žalobce. S žalobcem tak mělo být správní řízení zahájeno jen a pouze jako s dopravcem, a to z důvodu vyšší typové závažnosti správního deliktu.

4. Porušení práva na spravedlivý proces spatřoval ve skutečnosti, že odvolacím orgánem je Magistrát hl. m. Prahy - odbor dopravních agend, tedy stejný orgán, který zamítl námitky žalobce do protokolu č. C/20180413/1/Ne a současně je oznamovatelem přestupku na Městskou část Praha 4, odvolání žalobce pak nemohlo mít šanci na úspěch. Vznese otázku, zda bylo odvolání správním orgánem I. stupně postoupeno správnému odboru, když v prvostupňovém rozhodnutí nebyl v poučení příslušný odbor uveden.
5. Dále poukázal na to, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí neuvedl, na základě kterých listin je vydal, což považoval za účelové, přitom Magistrát jako oznamovatel nezaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření žalobce k námitkám k protokolu o kontrole, ani vyřízení námitek žalobce odborem dopravy, prvostupňové rozhodnutí je tak rozporné s § 3 správního řádu, nebyl zjištěn skutečný stav věci a nebyly zohledněny okolnosti ve prospěch žalobce. To vyplývá též z toho, že byl zamítnut požadavek žalobce na předvolání svědků a provedení zkoumání správné funkčnosti taxametru, byl porušen též § 50 odst. 3 správního řádu. Bez výsledku přizvaných osob byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť správní orgány vycházely výlučně z tvrzení přizvaných osob obsažených v oznámení o poskytnuté přepravě a v kontrolním protokolu, společné sepsování daných listin přitom postrádá autentičnost a tedy i relevantnost, žalobce byl v podstatě postaven před hotovou věc, nemohl se účelně bránit, takový postup je v rozporu se zákonem.
6. Vytýkal správním orgánům, že nebyl doložen důkaz o převodu peněz, kterými mělo být údajně za přepravu placeno, bez tohoto důkazu nelze tvrdit, že žalobce skutečně poskytl přepravu tvrzeným cestujícím - přizvaným osobám. Je třeba doložit původ finančních prostředků, kterými mělo být jízdné hrazeno, tj. účetní doklad o vydání peněz z pokladny Magistrátu, doklad o převzetí cestujícím od kontrolního pracovníka a vyúčtování o vrácení zbytku. Bez takového důkazu nemůže být naplněn § 3 správního řádu.
7. Pokud jde o pověření přizvaných osob ke kontrole, měl za to, že nemohou mít celoroční působnost, neboť § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), mluví o kontrole, nikoli kontrolách.
8. Zpochybňoval, že by ze čtyřech záznamů z kontrolní jízdy vyplývalo, že žalobce po přepravě požadoval 770 Kč, nic takového z nich nelze vyčíst, a to i když cestující tvrdí, že na taxametu neviděli desetinnou čárku. V tomto směru jsou pochybnosti, které měly být odstraněny výsledkem požadovaným žalobcem; žalobce navíc ani neví, co znamená „How much“. V daném případě pak nebylo zakrytí, odpojení nebo jiný způsob úpravy taxametru prokázán, jako přítěžující argument vůči žalobci pak nelze uznat, že figuranti jsou upozorňováni na takové klamání zákazníků ze strany taxikářů z okolí Staroměstského náměstí v minulosti.
9. Vytýkal správním orgánům, že nebyl proveden výslech kontrolního pracovníka pana N. k průběhu jeho komunikace se žalobcem ohledně ceny za přepravu, což je rovněž porušením § 3 správního řádu a zkrácením práv žalobce.
10. Obhajoval své tvrzení, že za jízdu účtoval 77 Kč a nikoli 770 Kč, když cenu 12 Kč za kilometr nepovažoval za neobvyklou, uvedl výpočet, dle kterého byly jeho náklady na provedenou přepravu 50,15 Kč, žalobce tedy dosáhl zisku se spropitným 30 Kč za 16

minut jízdy. Úvaha žalovaného na straně 10 napadeného rozhodnutí je pouhou spekulací.

11. Namítal porušení § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy nevydání prvostupňového rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů, nesouhlasil s tím, že by se jednalo o lhůtu pořádkovou, kdyby žalobce nedodržel zákonnou lhůtu, má to pro něj nedozírné důsledky, názorem žalovaného je tak znevýhodněn. Přitom správní orgány jsou vybaveny dostatečným personálním aparátem a neměl by pro ně být problém zákonné lhůty dodržovat. Správní řízení bylo zahájeno dne 15. 6. 2018, rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 9. 2018, jde o nezákonné rozhodnutí.
12. K průběhu kontroly namítal, že mu nebylo umožněno účastnit se kontroly na místě resp. provedení kontrolního úkonu přízvanými osobami, je to v rozporu s § 9 písm. e) kontrolního řádu, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2018 č.j. 4 A 49/2015 se pravděpodobně týká řízení, kde byli běžní cestující – figuranti, nikoli přízvané osoby.
13. Žalovaný neměl postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale dle § 90 odst. 1 písm. b) a prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit správnímu orgánu I. stupně, napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, když se ani nezabývá námitkou nepřezkoumatelnosti vznesenou v odvolání, námitky žalobce nebyly dostatečně posouzeny, nebyly provedeny jím navržené důkazy. Řízení mělo být zastaveno, neboť delikt, který se klade žalobci za vinu, se nestal.
14. Namítal, že mu byla uložena nezákonná sankce, neboť pokuta ve výši 25 000 Kč není dostatečně odůvodněna, odůvodnění je zcela obecné, pro správní orgány nebylo podstatné, zda sankce je či není likvidační, výše pokuty je nepřiměřená, navíc má za následek nesplnění spolehlivosti pro výkon řidiče taxi služby dle § 9 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Nebyla dostatečně odůvodněna ani uložená povinnost uhradit náklady řízení.
15. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud žalobě nevyhověl v plném rozsahu, navrhl, aby soud dle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl o upuštění trestu uloženého správním orgánem nebo rozhodl tak, že se uložený trest snižuje v mezích zákonem dovolených.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný k námitce, dle které mělo být správní řízení vedeno pouze se žalobcem jako s dopravcem a podnikající fyzickou osobou, uvedl, že této argumentaci nerozumí, neboť dle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích lze za přestupek uznat vinnou i fyzickou osobu, přičemž je v dané věci zřejmé, že přestupku se dopustil řidič vozidla, tedy fyzická osoba (žalobce), a to tím, že přijal úplaty za poskytnuté plnění v podobě služeb taxi ve výši neodpovídající nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb. o maximálních cenách.
17. K tomu, že oznámení podal i o odvolání rozhodoval stejný subjekt, tj. Magistrát hl. m. Prahy, odkázal na působnost stanovenou v § 34 odst. 1 (definující dopravní úřady) a § 36 odst. 5 (stanovící kompetenci k projednávání přestupků) zákona o silniční dopravě, dále na § 4 odst. 1 vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, přílohu č. 4 Statutu a § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním

městě Praze, ze kterých vyplývá, že příslušnost žalovaného jako odvolacího orgánu je v souladu s těmito právními předpisy. Žalovaný svým oznámením podle § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky pouze splnil svou zákonnou oznamovací povinnost ohledně spáchaného přestupku, aniž by tím předjímal postup správního orgánu I. stupně, oznámení bylo navíc podáno zcela jinou osobou (vedoucím kontrolní skupiny kontrolního orgánu), než která následně za žalovaného v odvolacím řízení rozhodovala. Zákon o přestupcích, ani judikatura takový postup nevylučuje, žalobce mohl též vznést námitku podjatosti, avšak to nikdy neučinil.

18. Pokud jde o námitky týkající se provedení dokazování, tedy, že nebyly provedeny důkazy navržené žalobcem, bylo vycházeno pouze ze záznamů z kontrolní jízdy a samotný akt platby za poskytnuté taxislužby neodpovídá jeho skutečnému průběhu, odkázal na body 2 (str. 5 a 6), body 3, 4 a 5 (strany 6, 7, 8) napadeného rozhodnutí, kde se s těmito námitkami podrobně vypořádal. Obdobně ohledně nedoložení původu peněz odkázal na bod 4 stranu 7 napadeného rozhodnutí.
19. K námitce týkající se překročení lhůty dle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky rovněž odkázal na napadené rozhodnutí (viz bod 1, strana 5), přičemž toto překročení není důvodem pro zrušení daného rozhodnutí nebo určení jeho nezákonnosti, k tomu viz rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 128/2012.
20. K námitkám týkajícím se účasti přizvaných osob měl za to, že dle § 6 kontrolního řádu pověření přizvaných osob může být vystaveno pro jednorázovou kontrolu nebo i pro více kontrol nebo pro určité časové období, v němž budou kontroly prováděny, daný zákon porušen nebyl, není požadováno, aby bylo pověření pro přizvané osoby vystavováno pouze pro jednu kontrolu, je možné, aby pověření mělo celoroční působnost. Jde o běžný postup žalovaného, který dosud nebyl žádným soudem ve správním soudnictví nijak zpochybněn.
21. K účasti přizvaných osob na kontrole odkázal na bohatou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), konkrétně na rozsudek ze dne 22. 5. 2018 č.j. 8 As 35/2018-52 a ze dne 18. 7. 2018 č.j. 10 As 162/2018-30. Činnost pověřených osob předcházela samotnému zahájení kontroly ze strany kontrolního orgánu, námitka žalobce k nesplnění § 9 písm. e) kontrolního řádu je tak ve světle uvedené judikatury zcela lichá.
22. Ohledně namítaného nedostatečného odůvodnění uložené sankce rovněž odkázal na napadené rozhodnutí (strana 11), kde se s touto otázkou vypořádal, poukázal zejména na vysokou závažnost samotného přestupku. Uvedl, že se pokusil zabývat jemu známými a zjištěnými osobními poměry žalobce, avšak žalobce po celou dobu správního řízení, ani v rámci jím podané žaloby netvrdil, že by se na jeho straně či na straně jeho rodiny vyskytovaly závažné socioekonomické problémy, které by mohly mít vliv na jeho povinnost vypořádat se s uloženým správním trestem. Je přitom povinností žalobce takové okolnosti tvrdit, žalovaný sám není schopen takové informace bez součinnosti žalobce zjistit.
23. Rovněž k povinnosti žalobce uhradit náklady řízení v paušální výši se žalovaný již vyjádřil v napadeném rozhodnutí.
24. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému bylo v plné výši přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

25. K dotazu soudu žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 4. 2022 sdělil, že k úhradě uložené pokuty ve výši 25 000 Kč žalobcem došlo ve splátkách, kdy poslední splátka byla žalobcem uhrazena dne 1. 4. 2022. K úhradě uložených nákladů řízení ve výši 1 000 Kč žalobcem dosud nedošlo.

IV. Obsah správního spisu

26. Ze správního spisu soud zjistil, že Úřad městské části Praha 4 (dále jen „správní orgán I. stupně“), zahájil společné přestupkové řízení ve věci sp. zn. SZ P4/056419/18 proti žalobci na základě oznámení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, o podezření ze spáchání přestupků dle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích a dle § 34e odst. 2 písm. f), g) zákona o silniční dopravě, ke kterým mělo dojít dne 13. 4. 2018 v průběhu kontrolní jízdy a které byly zjištěny při kontrole provedené Policií ČR a kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy. Přílohami oznámení byl Protokol o kontrole č. C/20180413/1/Ne o kontrole provedené dne 13. 4. 2018, kdy kontrolovanou osobou byl řidič V. Š., uvedeno rodné číslo, číslo OP, bydliště, IČO a sídlo, byly popsány parametry kontrolní přepravy včetně cestujících, kdy jízdné bylo zobrazeno na taxametu bez desetinné čárky (tečky), maximální cena měla činit 252 Kč a požadovaná cena byla 770 Kč, maximální cena byla překročena o 518 Kč, do taxametu byla řidičem následně uložena částka za přepravu 80 Kč. Dalšími přílohami byl protokol o kontrole č. T/20180413/2/Ne o kontrole provedené dne 13. 4. 2018, dle kterého byla dle vyjádření cestujících v místě výstupu na taxametu zobrazena částka 770 Kč, ale nebyla čitelná desetinná čárka (tečka), v cílovém místě řidič požadoval po cestujících za provedenou přepravu stejnou částku, jaká byla zobrazena na taxametu, tj. 770 Kč, od cestujících následně přijal i dýškem 800 Kč. Dále byly v přílohách záznamy z kontrolní jízdy ze dne 13. 4. 2018 vypracované přízvanými osobami J. L., M. M., J. D. a D. V. a CD s fotodokumentací. Součástí spisu je rovněž vyřízení námitek žalobce proti protokolu č. T/20180413/2/Ne ze dne 6. 6. 2018 a fotodokumentace.
27. Oznámením o zahájení řízení o přestupku z moci úřední a předvoláním žalobce k ústnímu jednání ze dne 12. 6. 2018 bylo zahájeno přestupkové řízení, žalobce před ústním jednáním v přípise ze dne 9. 7. 2018 navrhl, aby byli k podání svědecké výpovědi předvolány osoby, které se dle předmětných protokolů svou účastí na kontrolách dne 13. 4. 2018 podílely, jednalo se celkem o 7 osob včetně členů hlídky Policie ČR. Dále požadoval, aby bylo zajištěno zkoumání taxametu za účelem zjištění, zda vykazuje anomálie. Ústní jednání se konalo dne 10. 7. 2018, žalobce se dostavil, odmítl provedení důkazu svým výsledkem, dále byly provedeny listinné důkazy a zhlédnuty fotografie a dokumenty, které jsou uloženy na nosiči ve spise. Žalobce požádal o kopie pověření přízvaných osob ke kontrole, avšak tyto nebyly součástí spisového materiálu.
28. Následně byly do spisu zařazeny pověření přízvaných osob (p. V., p. D., p. M., p. L.) včetně poučení přízvané osoby, které byly též zaslány žalobci spolu s výzvou k vyjádření se k podkladům, na kterou žalobce nereagoval.
29. Prvostupňovým rozhodnutím datovaným dne 7. 9. 2018 (a vypraveným dne 10. 9. 2018) byl žalobce v bodě 1 shledán vinným přestupkem podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, kterého se úmyslně dopustil dne 13. 4. 2018 v době kolem 23:20 hod. -23:36 hod. jako řidič taxislužby vozidla tovární značky Ford Mondeo, státní poznávací značky X., když po cestujících za přepravu z výchozího místa ul. Pařížská x

Staroměstské náměstí, Praha 1, k Music Clubu Madona v ul. Pod Děkanou v Praze 4 požadoval částku 770 Kč, kterou mu cestující navíc se spropitným ve výši 30 Kč uhradil, přestože maximální cena jízdného měla podle § 2 nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění nařízení č. 7/2013 Sb. hl. m. Prahy, činit 252 Kč, tedy porušil povinnost stanovenou v nařízení obce, a dalšími přestupky specifikovanými v bodě 2 a 3, za což mu byl uložen správní trest tj. pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí, a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně shrnul dokazování provedené při ústním jednání, kdy byl čten spisový materiál Magistrátu hl. m. Prahy, zejména protokoly o kontrole č. C/20180413/1/Ne a č. T/20180413/2/Ne, záznamy o přepravě sepsané přízvanými osobami, přípis Magistrátu hl. m. Prahy k osobě obviněného a zhlédnuta fotodokumentace pořízená na místě včetně screenshotů. Správní orgán I. stupně na straně 4 -5 shrnul skutková zjištění učiněná z provedených důkazů a jejich právní kvalifikaci, vyjádřil se k návrhu žalobce na provedení dalších důkazů, což považoval za nadbytečné, své stanovisko odůvodnil. Vyjádřil se k subjektivní stránce přestupků a k pohnutce. Zabýval se výší sankce za přestupky ve společném řízení, polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, konkrétní osobní poměry žalobce mu nebyly známy a pokutu ve výši 30 000 Kč bez dalšího nepovažoval za likvidační.

30. Žalobce podal dne 8. 10. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde namítal překročení lhůty 60 dnů pro vydání rozhodnutí, nedostatečné dokazování s tím, že nebyly provedeny důkazy jím navržené, nedoložení původu finančních prostředků na poskytnutou přepravu, zpochybňoval fotodokumentaci ohledně zakryté desetinné čárky na taxamtru, namítal nedostatek oprávnění přízvaných osob a další námítky, přiložil vyjádření k protokolům o kontrole ze dne 14. 5. 2018.
31. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 3. 2020, ve výroku I. bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno pokud jde o přestupky dle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě a řízení o přestupku bylo v těchto věcech zastaveno z důvodu uplynutí promlčecí doby, ve výroku II. bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že za spáchání přestupku dle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích byl žalobci uložen správní trest v podobě pokuty ve výši 25 000 Kč, ve výroku III. bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se ruší uložení trestu zákazu činnosti, ve výroku IV. bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno. V odůvodnění žalovaný podrobně shrnul průběh správního řízení i obsah podaného odvolání, na stranách 5 – 9 se přehledně a detailně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám včetně námitek k provedení dokazování, tyto námítky nepovažoval za důvodné. Spáchání přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích žalovaný považoval za dostatečně a jednoznačně prokázané, a to protokoly o kontrole č. C/20180413/1/Ne a č. T/20180413/2/Ne (které považoval za sepsané v souladu s kontrolním řádem), záznamy o přepravě sepsané přízvanými osobami a fotodokumentací z kontroly, přičemž též činnost přízvaných osob považoval za souladnou se zákonem, když tyto osoby nemají motivaci údaje v záznamech z kontrolních jízd zkreslovat. Tvrzení žalobce o tom, že účtoval částku 70 Kč, nepovažoval za věrohodné. Podrobně se zabýval odůvodněním správního trestu, když daný přestupek tj. nedodržení povinnosti řídit se maximálními cenami ve shodě se správním orgánem I. stupně považoval za jeden z nejzávažnějších, kterého se lze v této oblasti dopustit, jsou jím poškozování cestující, ostatní taxikáři, kteří respektují právní předpisy a též pověst Hlavního města

Prahy. Vzhledem k zastavení části řízení o přestupku snížil uloženou pokutu na 25 000 Kč, s tím, že správním orgánem I. stupně mohla být dle názoru žalovaného uložena i pokuta vyšší než je 30 000 Kč, rozhodl o zrušení trestu zákazu činnosti, neboť § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích uložení takového trestu neumožňuje. Uloženou pokutu ve výši 25% maxima nepovažoval za likvidační, nepovažoval tak za nutné zabývat se majetkovými poměry žalobce, který ani sám likvidační charakter pokuty netvrdil a žádné podklady o svých majetkových poměrech z vlastní iniciativy nepředložil, a to ani v rámci odvolání, kdy už mu citelnost uložené pokuty musela být zřejmá. Poukázal na možnost rozložit pokutu do splátek, a to i s ohledem na věk žalobce X. let a možný odchod do důchodu, kdy zvažoval, zda pokuta nemůže v takovém případě způsobit žalobci existenční starosti. S ohledem na závažnost přestupku měl za to, že nižší sankce by neplnila svůj účel, i s ohledem na možnost splátek jí považoval za přiměřenou. Rozhodnutí o nákladech řízení opíral o § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5 správního řádu, kdy jejich výše je dána paušální částkou (dále dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. K projednání dané věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 22. 4. 2022. Žalobce se k jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán a předvolání mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 23. 2. 2022. Žalovaný při jednání setrval na svém stanovisku, k návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty uvedl, že daná pokuta již byla žalobcem v plné výši uhrazena, kdy žalobce využil možnosti splátek, což rovněž svědčí o tom, že pokuta nebyla nepřiměřená a žalobce byl schopen ji uhradit.
34. K první žalobní námitce, dle které mělo být správní řízení zahájeno se žalobcem jako s podnikající fyzickou osobou, je třeba poukázat na znění § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, které z hlediska subjektu umožňuje, aby se daného přestupku dopustila buď fyzická osoba, nebo právnická osoba, nebo podnikající fyzická osoba, a to tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje. Nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, z jehož porušení je žalobce viněn, stanoví maximální ceny osobní taxislužby a platí pro výkon osobní taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly bez ohledu na objem motoru a počet přepravovaných osob (se stanovenou výjimkou pro přepravu na základě specifikované písemné smlouvy). Z dikce daného nařízení tedy vyplývá, že se povinnosti v něm uvedené nevztahují pouze na podnikatelské subjekty, jeho porušení se tak může dopustit i osoba fyzická. Tedy, jinak řečeno, dané nařízení je závazné pro všechny osoby vykonávající osobní taxislužbu, což jistě mohou být fyzické osoby – řidiči (např. jako zaměstnanci jiného subjektu) nebo i podnikající fyzické osoby. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud správní řízení zahájil a dále vedl se žalobcem, jako s fyzickou osobou – řidičem (příčemž jeho se týká oznámení o zahájení správního řízení a obě správní rozhodnutí), neboť jako takový je danou povinností vázán a bezpochyby je subjektem, který se může daného přestupku dopustit. Kontrolní protokoly pak obsahovaly veškeré

identifikační údaje žalobce jako fyzické osoby – řidiče (rodné číslo, číslo OP, bydliště), přičemž jako kontrolovaná osoba byl označen „V. Š.“, dále bylo uvedeno též IČO a sídlo. Tyto skutečnosti nebrání tomu, aby následně správní orgán zahájil řízení o přestupku se žalobcem jako fyzickou osobou – řidičem. Námitka tak není důvodná.

35. Většina žalobních námitek se týkala nedostatečného zjištění skutkového stavu v rozporu s § 3 správního řádu a s tím souvisejících nedostatků v provedeném dokazování.
36. Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
37. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014 č.j. 5 As 126/2011-68: „*V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004). Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu z roku 2004 se v řízení o přestupku neuplatní.*” NSS zde uvedl, že povinnost k prokázání skutkového stavu věci nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké; tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku. Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
38. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Ze setrvalé

judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.

39. Nelze přitom souhlasit s námitkou, že by prvostupňové rozhodnutí neuvádělo, na základě jakých listin resp. důkazů bylo vydáno. V jeho odůvodnění totiž správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel právě zejména z protokolů o kontrole č. C/20180413/1/Ne a č. T/20180413/2/Ne, a dále z jejich příloh, které tvoří čtyři záznamy z kontrolní jízdy ze dne 13. 4. 2018, z přípisu Magistrátu k osobě obviněného a z fotodokumentace pořízené na místě kontroly; tyto důkazy přitom byly provedeny při ústním jednání dne 10. 7. 2018.
40. Pokud jde o vyjádření žalobce k protokolům o kontrole ze dne 14. 5. 2018 (tj. námitky) a vyřízení námitek žalobce Magistrátem hl. m. Prahy odborem dopravních agend ze dne 6. 6. 2018, tyto dokumenty jsou součástí správního spisu, nebyly sice zahrnuty mezi podklady pro rozhodnutí, ani provedeny jako důkazy, avšak tímto postupem nedošlo ke zkrácení práv žalobce. Žalobce totiž své námitky k protokolům o kontrole připojil jako přílohu k odvolání, žalovaný se pak k těmto materiálům vyjádřil na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, proč je z hlediska zjišťování skutkového stavu nepovažuje za relevantní. Soud s tímto hodnocením souhlasí, když tyto námitky neobsahují žádné věcné argumenty, které by byly způsobilé obsah protokolů o kontrole zpochybnit, ani v žalobě pak žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti v jeho prospěch měly dle jeho názoru námitky do protokolů o kontrole a jejich vyřízení, prokázat.
41. Soud považuje za stěžejní, že protokoly o kontrole č. C/20180413/1/Ne a č. T/20180413/2/Ne a jejich přílohy (záznamy z kontrolní jízdy) jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné, nejsou mezi nimi rozpory a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy a navazující kontroly, vč. skutkových okolností rozhodných pro skutkové a navazující meritorní závěry. Z těchto podkladů jednotlivě i v jejich souhrnu jednoznačně vyplývá, že v cílovém místě byla na taxametu zobrazena částka 770 Kč, přičemž tato částka byla za kontrolní jízdu požadována žalobcem, na taxametu nebyla viditelná desetinná čárka, za jízdu bylo žalobci zaplacen 800 Kč, z čehož 30 Kč tvořilo spopitné. Přitom ve všech záznamech z kontrolní jízdy je výslovně uvedeno „Po jízdě požadováno: 770,- Kč, Po jízdě zaplacen: 800,- Kč, Z toho spopitné: 30,- Kč.“ V obou protokolech o kontrole je pak uvedeno, že žalobce v cílovém místě požadoval resp. účtoval za uskutečněnou jízdu úhradu ve výši 770 Kč, když tato částka a částka spopitného ve výši 30 Kč, tedy celkem 800 Kč, mu byla též skutečně zaplacená. V tomto směru tak žádné pochybnosti nevznikají, což žalovaný obsáhle v napadeném rozhodnutí odůvodnil a vypořádal se se všemi k tomu směřujícími námitkami žalobce. K poznámce žalobce ohledně neporozumění výrazu „How much“ je třeba odkázat na § 34 odst. 9 zákona o silniční dopravě, dle kterého při kontrolní přepravě prováděné v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě lze používat cizí jazyk. Ani tato námitka tak není způsobilá správnost prokázaného skutkového děje zpochybnit, když z výše uvedeného jsou podstatné parametry přestupkového jednání zřejmé.

42. Žalovaný z hlediska zásady materiální pravdy a provedeního dokazování shora uvedeným judikatorním požadavkům na prokázání stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, jednotlivé námitky žalobce přitom spočívaly převážně v popírání jednotlivých skutečností obsažených v protokolech o kontrole a záznamech z kontrolní jízdy, aniž by však žalobce sám nabídl žalovanému či soudu jinou věrohodnou skutkovou verzi reality. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný přehledně a detailně na stranách 5-9 v jednotlivých bodech vypořádal námitky žalobce, kdy nedostatků ve zjišťování skutkového stavu se týkají body 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 a 10, soud se pak s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a zcela na něj odkazuje. Žalovaný se zde vypořádal též s návrhy žalobce na doplnění dokazování výsledky přizvaných osob, kontrolních pracovníků a policistů, a to zejména v bodech 2, 3 a 10 kde srozumitelně vysvětlil, z jakých věcných důvodů považuje provedené dokazování za dostačující a proč by provádění těchto výsledků bylo nadbytečné vzhledem k prokázání skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl žalobce shledán vinným. Pokud jde o návrh na prověření fungování taxametru, poukázal na zastavení řízení v části týkající se přestupků ohledně nezaznamenání skutečného průběhu přepravy, v důsledku čehož by i toto dokazování bylo nadbytečné, když jedinou zásadní skutečností zůstává finanční částka, kterou žalobce za provedenou jízdu požadoval a přijal. Soud takové hodnocení žalovaného považuje za dostatečné, lze konstatovat, že v posuzovaném případě bylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku žalobce, o průběhu skutkového děje nejsou dány pochybnosti.
43. K tomu soud rovněž odkazuje na rozsudek ze dne 14. 3. 2019 č.j. 7 Azs 554/2018-31, kde Nejvyšší správní soud k uvedl: „*Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27).*“ Soud má za to, že žalovaný těmito požadavkům dostál.
44. Pokud jde o námitku žalobce, dle které je třeba doložit původ finančních prostředků, kterými mělo být jízdné hrazeno, žalovaný se s touto námitkou vypořádal v bodě 4 na straně 7 napadeného rozhodnutí, soud ve shodě se žalovaným nepovažuje z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku za nezbytné prokazovat původ peněz, kterými bylo přizvanými osobami za provedenou přepravu placeno. Podstatné je prokázání skutečnosti, že předmětná částka byla žalobcem za kontrolní jízdu požadována a byla přizvanými osobami žalobci skutečně předána, bylo by zcela nadbytečné prokazovat, jakým způsobem, kdy, a podobně, byly finanční prostředky na zaplacení kontrolní jízdy přizvaným osobám předány. Žalovaný pak k tomu zcela přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019 č.j. 9 As 316/2017-43, dle kterého: „*Na prokázání skutku tak, jak byl stěžovateli kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz vyúčtováním peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou*

kontrolní jízdu mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující, proto je i tato námitka nedůvodná.“

45. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil též k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné v odvolání, a to výslovně v bodě 10 na straně 9 napadeného rozhodnutí, další úvahy, které se vztahují k přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, se pak prolínají celým odůvodněním napadeného rozhodnutí.
46. Námitky týkající se činnosti přizvaných osob žalobce rovněž vznesl již v odvolání, žalovaný na tyto námitky v napadeném rozhodnutí podrobně reagoval. Co se týče časového rozsahu pověření přizvaných osob, v daném případě měly tyto osoby pověření platné na dobu od 5. 1. 2018 do 31. 12. 2018, což zákon v § 6 odst. 2 kontrolního řádu nevylučuje, není zde stanoven požadavek, že by pověření muselo být omezené na jednotlivé kontroly, takový požadavek nelze dovodit ani výkladem daného právního předpisu. Námitku, dle které nebylo žalobci umožněno účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, soud rovněž nepovažuje za důvodnou. Předně je třeba uvést, že kontrola v daném případě byla řádně zahájena ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, a to provedením kontrolní jízdy, tedy prvního z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě; vyplývá to z obou protokolů o kontrole. Kontrolní jízda tedy již byla prvním kontrolním úkonem, který byl proveden přizvanými osobami, což zákon připouští. Při kontrolní jízdě byl žalobce přítomen, nebylo mu však sděleno, že se jedná o kontrolu; v této souvislosti však nevznikají pochyby o účelnosti účasti přizvaných osob, neboť z povahy věci by kontrolovaná osoba neměla vědět o probíhající kontrolní jízdě. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018 č.j. 10 As 25/2018-50: *„Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby zcela libovolně. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny [viz např. Jemelka, L. - Vetešík, P. - Libosvár, O. Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 6 a k § 8 písm. b)], jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Převzatce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 kontrolního řádu).“* Posléze bylo již žalobci předloženo pověření ke kontrole a navazující kontrolní úkony tedy proběhly již s jeho vědomím. Žalobci bylo následně umožněno podat do protokolů o kontrole po jejich doručení námitky, což žalobce učinil, tyto námitky byly náležitě vypořádány. Z toho vyplývá, že z hlediska přítomnosti žalobce při provádění kontrolních úkonů k porušení jeho práv nijak nedošlo, námitka není důvodná.
47. Žalobce spatřoval porušení práva na spravedlivý proces ve skutečnosti, že zahájení správního řízení inicioval stejný orgán, tedy Magistrát hl. m. Prahy, který následně rozhodoval o podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že působnost Magistrátu hl. m. Prahy jako odvolacího orgánu v dané věci

vychází z § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, podle kterého Magistrát hl. m. Prahy přezkoumává rozhodnutí vydaná orgány městských částí ve správním řízení nebo podle zákona upravujícího správu daní a poplatků, pokud není zákonem tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Námitka žalobce směřuje k tzv. systémové podjatosti, k čemuž se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2019 č.j. 9 As 70/2019-34 takto: „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozumí pod pojmem „systémová podjatost“ situaci, kdy v řízení existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“, které plyne z toho, že všechny úřední osoby jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení dotčeny; ani v takovém případě však nepostačí k vyslovení podjatosti samotný tento poměr, nepřistoupí-li k němu další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119). Nejvyšší správní soud tento typ podjatosti spojuje především s řízením, v němž rozhoduje orgán územního samosprávného celku v přenesené působnosti ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, byť uvedl, že stejné systémové riziko existuje i v případě zaměstnanců státu v postavení úředních osob (shora odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu, bod [70]). „... „Podstatou systémové podjatosti je tak naplnění římskoprávní zásady „nemo iudex in causa sua“, tj. vyloučení právě onoho rizika, že nad zákonnými hledisky rozhodování převáží zaměstnanecká či služební loajalita úřední osoby vůči subjektu, o jehož zájmech je rozhodováno. Smyslem je tedy eliminace toho, aby ve věci, v níž je dán zájem samosprávného územního celku, nerozhodoval jeho zaměstnanec, u něhož je zvýšené riziko vnějších vlivů působících na výsledek řízení.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119 uvedl, že důvody pochybovat o nepodjatosti příslušného úředníka jsou dány tehdy: „je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“*

48. Z výše uvedeného vyplývá, že i v případě tvrzení tzv. systémové podjatosti je nutné tvrdit nejen samotný poměr úředních osob, ale též konkrétní další okolnosti, ze kterých žalobce dovozuje jejich zájem na výsledku řízení tj. jejich motivaci způsobitou vyvolat pochybnosti o jejich nepodjatosti. V daném případě však žalobce žádné takové konkrétní okolnosti neuvedl, odkázal pouze na základní vazby, na kterých tvrzení o systémové podjatosti zakládá tj. skutečnost, že žalovaný byl oznamovatelem příslušného přestupkového jednání a zároveň je správním orgánem, který rozhoduje o odvolání. Dále však již nijak nevysvětlil, proč by úřední osoby měly mít na tomto základě dle jeho názoru zájem na výsledku předmětného řízení. Daná námitka tak nemůže být způsobila zpochybnit nepodjatost osob rozhodujících v rámci žalovaného o podaném odvolání, přičemž ve správním řízení žalobce tuto námitku resp. žádnou námitku podjatosti nevznesl. Není ani rozhodné, pokud v poučení o odvolání v prvostupňovém rozhodnutí nebyl uveden konkrétní odbor, který bude o odvolání rozhodovat, když příslušným správním orgánem je Magistrát hl. m. Prahy, který v tomto poučení označen byl.
49. K možnému porušení § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy nevydání prvostupňového rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů, se žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí vyjádřil, lze se ztotožnit s jeho stanoviskem, že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž překročení správním orgánem nezpůsobuje nezákonnost následně

vydaného rozhodnutí, Městský soud v Praze se k povaze lhůty dle § 71 odst. 3 správního řádu vyjádřil v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2011 č.j. 9 A 128/2010-33, jehož závěry lze aplikovat i na lhůtu dle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky: „Lze shrnout, že zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouze taková vada řízení by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce, nikterak ovlivnit.“ Správní řízení bylo zahájeno dne 15. 6. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 9. 2018. Z výše uvedeného vyplývá, že překročení pořádkové lhůty 60 dnů není důvodem ke zrušení prvostupňového, ani napadeného rozhodnutí, žalobce se mohl domáhat opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu, což neučinil, námitka tak není důvodná.

50. Rovněž námitku týkající se nedostatečného odůvodnění uložené povinnosti žalobce uhradit náklady řízení žalobce vznesl již v odvolání, žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí zcela správně vypořádal, uvedl příslušnou právní úpravu § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5 správního řádu, dle které správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Daná paušální částka je pak pevně stanovena v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. a činí 1 000 Kč, není dán žádný prostor pro správní uvážení správního orgánu resp. žádné rozmezí, ve kterém by bylo možné tuto částku stanovit. Vzhledem k tomu je odůvodnění této povinnosti učiněné správním orgánem I. stupně a žalovaným zcela dostačující, když je zřejmé, z jakých konkrétních předpisů tato povinnost vyplývá, není patrné, jaké další úvahy by žalovaný mohl v této souvislosti ještě učinit. Žalobce přitom je osobou, která byla uznána vinnou ze spáchání daného přestupku, uložení povinnosti hradit náklady řízení ve výši paušální částky je zcela v souladu se zákonem, námitka je nedůvodná.
51. Soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil výši uložené pokuty. Otázka výměry uložené sankce podléhá správnímu uvážení správního orgánu. Správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s.ř.s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
52. Podle § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích byly správní orgány v projednávaném případě oprávněny žalobci uložit pokutu až do výše 100 000 Kč. Soud shledal, že správní orgány dostatečně odůvodnily výši uložené pokuty. Zjevně přitom vyšly z kritérií stanovených v ust. § 37 – § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, v tomto smyslu se zabývaly zejména povahou a závažností spáchaného přestupku, vzaly v úvahu, že dodržování maximálních cen při poskytování taxislužby patří k základním povinnostem řidiče, její porušování je vysoce společensky škodlivé, jsou poškozováni cestující, ostatní taxikáři, kteří právní předpisy respektují, a pověst Hlavního města

Prahy, když poškozenými jsou často zahraniční turisté, přestupek považovaly za jeden z nejzávažnějších porušení právních předpisů v dané oblasti, zabývaly se druhem a mírou zavinění žalobce (konstatovaly zavinění ve formě přímého úmyslu, což odůvodnily), hodnotily též relevantní polehčující okolnosti (tj. skutečnost, že žalobce nefiguruje v dalších evidovaných přestupcích či kontrolních zjištěních) a přitěžující okolnosti (zavinění ve formě přímého úmyslu). Žalovaný pak zdůvodnil též snížení uložené pokuty z 30 000 Kč na 25 000 Kč s ohledem na zastavení části řízení o přestupku.

53. Nelze souhlasit s námitkou, dle které se žalovaný nezabýval tím, zda uložená pokuta případně nemůže mít likvidační charakter. Předně soud konstatuje, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem. Dané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, jejichž cílem bylo zamezit likvidačním pokutám, zejména na náleze ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb. a náleze ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 299/2004 Sb. Toto rozhodnutí NSS rovněž konstatuje nezbytnost procesní aktivity a existenci důkazního břemene účastníka řízení, pokud jde o poskytnutí konkrétních údajů ohledně jeho poměrů k zabránění tomu, aby pokuta pro něj měla likvidační důsledky.
54. V projednávané věci ze správního spisu nevyplývá žádná indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobce mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu celého správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl, že by pro něj uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, v průběhu správního řízení neuvedl nic konkrétního ke svým majetkovým poměrům. Pokud by žalobce skutečně tížila likvidační výše pokuty, jistě by se snažil své majetkové poměry ve správním řízení tvrdit a prokázat; k tomu však nedošlo. Žalovaný se přitom jemu známými osobními poměry žalobce zabýval, přihlédl k věku žalobce X. let a tedy i k potenciálnímu odchodu žalobce do důchodu, výši pokuty stanovil tak, aby ani v takovém případě nezpůsobila žalobci existenční starosti, když poukázal na možnost požádat o úhradu pokuty ve splátkách rozložených až na dobu 6 let, kdy by výše měsíční splátky činila 347 Kč. Dále poukázal na skutečnost, že uložil pokutu ve výši 25% zákonem stanovené maximální sazby, přičemž i s ohledem na absenci tvrzení žalobce ohledně likvidačního charakteru pokuty tuto výši považoval za přiměřenou s tím, že měl na zřeteli i potřebný represivní a výchovný účinek dané pokuty.
55. Z toho je zřejmé, že stanovení pokuty ve výši 25 000 Kč žalovaný dostatečně odůvodnil s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu a k relevantním zákonným hlediskům, nejedná se tedy o překročení mezí správního uvážení, ani o sankci excesivní. Danou námitku tak soud nepovažuje za opodstatněnou.

56. K návrhu žalobce na moderaci výše pokuty soud konstatuje, že žalobce v podané žalobě (ani před tím v průběhu správního řízení) neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. O takový případ se však v dané věci nejedná.
57. Soud má v projednávaném případě za prokázané, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Podle § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích bylo možné za daný přestupek žalobci uložit pokutu až do výše 100 000 Kč. Pokuta tak byla správními orgány v projednávaném případě uložena v zákonných mezích. Vzhledem k výši uložené pokuty v poměru k horní hranici výše pokuty a ke skutečnosti, že žalobce nesdělil, z jakého důvodu považuje uloženou sankci za nepřiměřenou, soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nedošlo k uložení pokuty ve zjevně nepřiměřené výši. Uložená pokuta je dle názoru soudu přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel.
58. Soud vzal též v úvahu, že v určitých výjimečných případech může nastat situace, kdy trest nebyl zjevně nepřiměřený v době rozhodnutí správního orgánu, avšak stane se nepřiměřeným později v době rozhodnutí správního soudu, např. pro dramatickou změnu osobních poměrů pachatele. V posuzované věci tak soud zvažoval též skutečnost, že žalobce byl usnesením zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2020 č.j. 4 A 25/2020-103 (které bylo dne 13. 10. 2020 doručeno též žalovanému) osvobozen od soudních poplatků z 50%, a to na základě zjištění, že žalobce již nevykonává práci řidiče taxislužby, jeho jediným příjmem je starobní důchod ve výši 11 630 Kč a jeho měsíční výdaje jsou cca 8 000 Kč, na druhou stranu mu však byl vyplacen kompenzační bonus 25 000 Kč a 19 500 Kč a jeho osobní majetek je nadstandardní, když vlastní 50% podíl na rodinném domě, rekreační chatu a osobní a automobil. I s ohledem na tato zjištění si soud vyžádal vyjádření žalovaného k tomu, zda ze strany žalobce již byla uložena pokuta a náklady řízení uhrazeny, přičemž dle sdělení žalovaného byla již ke dni rozhodování soudu pokuta rozložena do splátek žalobcem uhrazena, poslední splátka byla uhrazena dne 1. 4. 2022, k úhradě žalobci zbývá pouze částka připadající na úhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (což však již z hlediska případné moderace pokuty není rozhodné). Na základě toho soud shledal, že se v daném případě nejedná o mimořádný případ, kdy by se uložený trest stal zjevně nepřiměřeným později po vydání napadeného rozhodnutí. Podmínky pro snížení uložené pokuty ve výši 25 000 Kč, a tedy ani pro upuštění od jejího uložení, proto v nyní projednávané věci nebyly soudem shledány.
59. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
60. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené. Žalovaný totiž disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti

prostřednictvím vlastních zaměstnanců, jde o nedílnou součást činnosti rozhodujícího správního orgánu (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47 a rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (institute) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné.). V projednávaném případě nejsou dány ani výjimečné okolnosti spočívající v neobvyklosti či složitosti správního sporu. Samotnému žalovanému pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně